

Sense llars, no hi ha llibertat

«Entenem la importància de tenir una llar com a condició material fonamental per assolir la llibertat política»

El primer Congrés d'Habitatge de Catalunya, que se celebrarà els propers 16 i 17 de novembre, i que compta amb més de 500 militants inscrites, és un esdeveniment de dimensions històriques. La seva celebració serà la culminació d'un procés de més d'un any de debats temàtics i territorials duts a terme per la setantena d'organitzacions que hi participen, des de les PAHs Catalanes i els Sindicats de Llogateres fins a les diverses organitzacions i sindicats de barri.

El moviment per l'habitatge es demostra capaç del que la classe política dels nostres dies és tristament incapaç: de seure, discutir, dibuixar un horitzó i una ruta, traçar una estratègia compartida, malgrat certes diferències ideològiques i en els models organitzatius de les diverses organitzacions, per enfortir-nos mútuament en la nostra lluita comuna per la dignitat humana, pel dret a tenir una llar.

"Res ha canviat; les dades d'exclusió social i residencial ens porten als pitjors moments de la crisi i les polítiques empreses per l'estat només han servit per relançar l'economia especulativa"

Si la defensa del dret a l'habitatge té la capacitat de generar amplis consensos en l'esquerra i els moviments socials és, en bona mesura, pel protagonisme que aquest juga en l'estructura econòmica i social actual. El sector immobiliari és el vèrtex de la reproducció de les diferències socials, el motor d'una desigualtat creixent cada cop més recolzada en l'engreixament patrimonial d'uns pocs i la desposseïció material de molts. Cal recordar que a l'Estat Espanyol, i a Catalunya en particular, som entre els que més taxa de sobrecàrrega patim d'Europa, és a dir, on més proporció dels ingressos (superior al 40%) destinem a pagar habitatge.

I és que res ha canviat des de la Gran Crisi. El col·lapse de l'economia mundial de 2008 va demostrar la centralitat que el nexa financer-immobiliari té sobre el funcionament d'aquesta. La pèrdua de la llar fou, de llarg, la conseqüència material més immediata i xocant del col·lapse, en enviar a centenars de milers de famílies a la pobresa d'un dia per l'altre. No podem conjugar la crisi en passat: a Catalunya, cada hora una família perd la casa perquè no pot pagar el lloguer o la hipoteca, com indiquen les dades recentment publicades pel Consell General del Poder Judicial. Càritas també alertà recentment que a Catalunya hi ha més pobresa ara que el 2013, el pitjor moment de la crisi.

L'única acció política estatal, a mans tant del PP com del PSOE, per la gestió de la crisi en l'àmbit immobiliari i d'habitatge, ha suposat el relançament de l'economia especulativa financer-immobiliària, aquesta vegada recolzada sobre el mercat del lloguer, immers en una bombolla que escanya les economies domèstiques de milions de llars. Parlem d'un rescat bancari bilionari, de la creació d'un vehicle financer, les Socimis, que ha permès la penetració del capital financer al mercat de lloguer immobiliari.

També del posterior regal del parc immobiliari comprat amb recursos públics a fons voltor com

ara Blackstone i Cerberus, que destaquen per tenir pràctiques depredadores cap als seus inquilins; i evidentment tot coronat per una flexibilització (eufemisme de precarització) de les condicions contractuals de lloguer el 2013, només revertides, en part i recentment, gràcies a la força i pressió dels moviments, en aconseguir allargar els contractes de 3 a 5 anys i dotar de més estabilitat residencial als llogaters. I és que només la força de la gent organitzada a peu de carrer, i la desobediència davant d'un sistema i un estat que ens vol deixar sense llars, és capaç d'impulsar la transformació necessària per alliberar-nos d'estructures que generen misèria i desigualtat, i per no repetir els errors del passat.

Tenir una llar digna és indispensable per a l'exercici de les llibertats polítiques, per garantir una existència autònoma i lliure de submissions que requereix tota ciutadania democràtica

Aquestes darreres setmanes han estat marcades per la constatació d'una regressió en els drets i les llibertats democràtiques, que per altra banda, fa anys que es gesta. Totes les organitzacions en defensa del dret a l'habitatge presents al Congrés ens hem posicionat de forma clara i diàfana contra la brutal repressió de l'Estat i de la violència policial exercida també per la Generalitat contra els manifestants. Nosaltres també fem desobediència civil pacífica quotidianament quan posem el cos per defensar les llars de les veïnes dels barris i ciutats; pràctica que en els darrers mesos també ha estat víctima d'una creixent repressió policial.

Entenem, doncs, la importància de tenir una llar com a condició material fonamental per assolir la llibertat política. No és possible construir una societat, un país democràtic mentre voltors financers sobrevolen les ciutats exprimint les vides de llars amb menors, i deixant persones grans en la misèria. No hi ha un país lliure sense que tots els qui en formen part disposin d'una llar, que assegurï els mínims de dignitat i autonomia humana per poder articular un projecte de vida. No és lliure aquell qui és empresonat per les seves idees, projectes i somnis. No pot somniar aquell qui no disposa de la capacitat material per construir una llar.

La lluita pel dret a l'habitatge a més, s'articula amb la resta de lluites emancipadores actuals, i pot oferir un horitzó constructiu al jovent

El moviment per l'habitatge, a més, s'articula transversalment amb tot un seguit d'altres moviments com la defensa de la dignitat en els treballs, com el moviment feminista, l'antiracista i l'ecologista, així com les organitzacions contra l'Europa Fortalesa. Contra l'empresonament i la mort al mar d'aquells qui busquen un lloc a viure més enllà, al sud del Mediterrani, en una Europa que tanca fronteres i opcions de vida digna a les migrants, nosaltres oferim llars, volem acollir. Contra els assassinats masculistes i les presons domèstiques, nosaltres oferim llars lliures de violències i feministes. Les organitzacions que formem part del congrés tenim com a objectiu crear estructures de suport mutu que permetin el desenvolupament de vides dignes per a totes, començant per la construcció i la protecció de les llars. Per ciutats, viles i barris vivibles.

El jovent que ha sortit al carrer aquests dies, i que ha estat al centre del focus mediàtic de les

mobilitzacions, ens parla del seu rebuig a la repressió i la manca de llibertats polítiques democràtiques. Però també ens parla desesperadament amb la veu d'una generació sense un futur, si no canvia el signe de la història. Canviar-lo passa per transformar la ràbia, i la sensació d'impotència en fraternitat i transformació real. Imaginar un horitzó possible a la vegada que el construïm. Proposar, organitzar-nos i practicar quotidianament camins cap a utopies reals, palpables. És aquí on ens trobaran treballant, els dies 17 i 18 de novembre i els dies que vindran.